

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. P.**
státní příslušnost ...
bytem S. ...
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

za účasti osob zúčastněných na řízení:

I. **U. G.**, nar. ...
II. **S. H.**, nar. ...
obě st. přísl. ..., obě bytem S. 2938/10, P. 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-84779-9/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 10. 12. 2018 (doručenou téhož dne ve večerních hodinách Krajskému soudu v Brně) se žalobce domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 8. 6. 2018, č. j. CPR-8318-28/ČJ-2018-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), s dobou na 2 roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Důvodem vydaného rozhodnutí bylo opakované porušování právních předpisů žalobcem a pobyt na území ČR bez víza, ačkoliv k tomu žalobce nebyl oprávněn. Doba k vycestování z území byla stanovena na 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy žalobce pobude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Důvody znemožňující vycestování se na žalobce nevztahovaly. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že v uvedené věci nebyl správním orgánem náležitě zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“). Vedle toho mají správní orgány povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící v prospěch i v neprospěch účastníka řízení. V posuzované věci však správní orgán důkladně zjistil okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného žalobce a opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti byl porušen § 2 odst. 3 a 4 SŘ, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, především žalobce.
3. Uložené opatření – správní vyhoštění svědčí o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nejen samotná forma uloženého opatření, ale i délka správního vyhoštění byla nepřiměřená a neadekvátní okolnostem případu, protože odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, a to především zásadě proporcionality a právní jistoty. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem a o svém pobytu na území vypověděl pravdu. Právě vzhledem k těmto okolnostem případu je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
4. V zemi původu nemá žalobce žádné zázemí a celý svůj současný život má na území ČR. Na území ČR žije celá jeho rodina. Je tak nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život žalobce a pro jeho možnost cestovat po území EU i do budoucna, přitom volit řešení, které těmto okolnostem nejlépe odpovídá, při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení situace, které by umožňovaly smírné řešení, protože měl žalobci umožnit dobrovolné opuštění území ČR nebo zvolit jinou vhodnou formu ukončení pobytu. Uložené správní vyhoštění ulpívá na cizinci jako zásadní stigma a způsobí mu problémy v budoucím životě. Stejně tak délka správního vyhoštění byla zcela nepřiměřená okolnostem případu.

5. Podle žalobce správní orgán (poznámka soudu: bez upřesnění tohoto orgánu, zřejmě prvostupňový správní orgán) nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což vyžaduje ZPC. Z § 119a odst. 2 ZPC vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Z § 174a ZPC pak plyne, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona se zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb k zemi původu. Prvostupňový správní orgán sice ve svém rozhodnutí uvádí hlediska nastíněná v § 174a ZPC, avšak tímto celé hodnocení končí a správní orgán se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je formalistické, aby bylo učiněno požadavku zákona za dost, avšak hodnocení nepokrývá konkrétní situaci a jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán neváže zákonné podmínky ke konkrétní situaci žalobce a nezohledňuje dostatečně specifika případu, což je v rozporu se zákonem i zaběhlou praxí. Tímto postupem současně porušuje ustanovení správního řádu (poznámka soudu: bez upřesnění těchto ustanovení). Prvostupňový správní orgán pouze vyjmenoval okolnosti, které je třeba při vyhoštění vážit, avšak blíže nezdůvodnil jejich vztah k vydanému rozhodnutí. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území ČR je s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů prakticky nemyslitelný návrat do ČR. Nebylo také přihlédnuto k negativnímu zásahu do soukromého života žalobce v případě jeho správního vyhoštění, neboť toto rozhodnutí bude mít vliv na život žalobce. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a tudíž s má kam vrátit, neboť tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom tímto správní orgán zdůvodnil přiměřenost svého rozhodnutí, a tedy že na území domovské vlasti žije rodina žalobce a tento se má kam vrátit. Navíc žalobce nemá rodinu pouze v zemi původu, nýbrž velká část jeho rodiny pobývá v ČR, tedy matka žalobce a jeho sestra.
6. Vzhledem k výše uvedenému je třeba na napadené rozhodnutí nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se opírá, když nebyl řádně zjišťován skutkový stav a bylo jen stručně konstatováno rodinné zázemí v zemi původu, což není dostatečným důvodem pro přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života je absolutní překážkou pro uložení správního vyhoštění viz rozsudek NSS č. j. 1 As 38/2007-80.
7. Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení otázky možnosti vycestování žalobce, kdy nepřezkoumatelným způsobem bylo posouzeno to, zda by u žalobce v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Není vůbec zjevné, jak správní orgán dospěl ke svým závěrům, neboť podklady, na jejichž základě byly zjištěny rozhodné skutečnosti, ve spise zcela absentují. Za této situace nemůže žalobce vůbec reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o jeho bezpečném návratu do země původu. Rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. K posouzení hrozby vážné újmy žalobce poukázal na závěry NSS učiněné v jeho rozhodnutích pod č. j. 5 Asz 28/2008-61 a č. j. 2 Asz 71/2006-82 (přestože se vztahují k azylovému řízení).

8. Žalobce má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt. Tyto skutečnosti se však správní orgán nesnažil v průběhu správního řízení zjišťovat. Je pak otázkou, z jakých podkladů vycházel při svém rozhodování a též při vypracovávání závazného stanoviska, když na oficiálních stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR lze nalézt instrukce pro případ cestování na Ukrajinu (např. „MZV ČR důrazně doporučuje občanům ČR necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům. Pokud se občané ČR v těchto oblastech nacházejí, MZV ČR vyzývá k jejich okamžitému opuštění. Rozhodnou-li se čeští občané i přes toto doporučení setrvat v těchto oblastech, vystavují se reálnému riziku možného zadržení, odebrání cestovních dokladů a osobního majetku, nehumánního zacházení či újmy na zdraví. Je rovněž absolutně zakázáno vstupovat či opouštět území, jež nejsou pod kontrolou ukrajinských orgánů, bez vyřízení speciálního povolení a jinudy než přes stanoviště, jež pro tento účel zřídily ukrajinské instituce. Dne 26. 1. 2015 byl ve výše uvedených oblastech zaveden mimořádný stav. Zároveň pro celé území Ukrajiny platí stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. MZV ČR rovněž nedoporučuje občanům ČR cestovat do Autonomní republiky Krym a města Sevastopolu. V této souvislosti MZV ČR upozorňuje, že ukrajinská strana povoluje průjezd cizincům mezi dočasně okupovaným územím Krymu a zbytkem Ukrajiny přes k tomu zřízená kontrolní stanoviště pouze na základě speciálního povolení... Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace MZV ČR vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. MZV ČR obecně doporučuje vyhýbat se místům s velkou koncentrací osob a vyzývá k neúčasti v demonstracích a pochodech.“). Za této situace je žalobce přesvědčen, že možnost jeho vycestování do země původu nebyla dostatečně posouzena.
9. Dále žalobce namítal, že správní vyhoštění mu bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněná. Ačkoliv správní orgán konstatoval, že vyhoštění bylo uloženo při samé spodní hranici, nelze uvedené konstatování považovat za dostatečné, neboť stále jde o velice dlouhou dobu, po kterou se nemůže vrátit na území ČR, kde má své zázemí. Stanovená doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce na území ČR, navíc při zvažování okolností, které žalobce vedly k pobytu na území ČR bez platného pobytového oprávnění.
10. S ohledem na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci a nedbaly základních zásad své činnosti, pročež poškodily zájmy žalobce, a proto žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost důvodů uváděných žalobcem v žalobě. S žalobními důvody nesouhlasil, protože neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí nebo správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Žalovaný odkázal plně na správní spis, zejména na napadené rozhodnutí žalovaného, který postupoval plně v souladu se ZPC a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a to včetně prvostupňového správního rozhodnutí.

12. V průběhu správního řízení bylo nejprve po právu rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to na dobu 2 let za opakovaný nelegální pobyt na území ČR, když neměl ani vízum či povolení k pobytu. Zcela po právu bylo toto rozhodnutí následně potvrzeno žalovaným v odvolacím řízení. Pobyt žalobce na území ČR byl v souladu s právními předpisy hodnocen jako neoprávněný, přitom v případě žalobce šlo o opakované porušování právních předpisů v souvislosti s jeho pobytem na území ČR bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Uvedené bylo zdokumentováno ve správním spise. Stejně tak je ve správním spise založeno Závazné stanovisko MV ČR ze dne 15. 10. 2018 k možnosti vycestování cizince na Ukrajinu, podle něhož je vycestování žalobce možné.
13. Doba platnosti správního vyhoštění byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, a to po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Zhodnocena byla rovněž společenská nebezpečnost jednání, pohnutky a míra zavinění žalobce, pročez mohlo být konstatováno, že bylo v případě žalobce uloženo přiměřené opatření. Podle obsahu správního spisu žalobce přicestoval do ČR již v roce 2015. Ani po skončení jeho neúspěšného řízení o udělení mezinárodní ochrany nevycestoval podle výjezdního příkazu, resp. se pro výjezdní příkaz ani nedostavil, proto jeho oprávněný pobyt na území ČR skončil dne 3. 3. 2018 a ode dne následujícího se na území ČR zdržoval nelegálně.
14. Žalobce v ČR žije u své matky společně se svou nevlastní sestrou, nepracuje a matka jej živí, přičemž jeho matka i sestra mají vydáno povolení k trvalému pobytu.
15. Žalovaný zcela odmítl žalobní námitky žalobce s tím, že postupoval v souladu s právním řádem a jednotlivými ustanoveními ZPC. Důvody, které vedly žalobce k vycestování z, byly dostatečně vypořádány také v samostatném řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (včetně obstarání aktuálních informací o zemi původu), pročez i vycestování žalobce na je možné a ani nepřiměřenost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nebyla shledána.
16. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Osoby zúčastněné na řízení

17. Jako osoby zúčastněné na řízení byly do soudního řízení pojaty paní U. G., nar. (matka žalobce) a S. H., nar..... (sestra žalobce), obě Ukrajinské státní příslušnosti, ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Uvedené osoby se účastnily již správního řízení. Ze správního spisu a soudního spisu rovněž vyplývá, že žalobce žije na území ČR v bytě u své matky společně se svou sestrou, nepracuje, matka jej živí (matka i sestra mají povolení k trvalému pobytu na území ČR). Soudní rozhodnutí vydané ve věci žalobce by se tedy mohlo dotýkat práv uvedených osob.
18. Komunikace s matkou i sestrou žalobce však byla obtížná z hlediska doručování soudních písemností. Na adrese, jež soudu sdělil právní zástupce žalobce, nebylo možno uvedeným osobám doručovat žádnou soudní písemnost. Teprve později soud zjistil novou adresu jejich pobytu. Na nově zjištěné adrese, přebírala poštu pouze matka žalobce, sestra žalobce nikoliv, neboť nebyla vyznačena jménem na zvonku ani poštovní schránce.

Doručování této osobě se tedy dařilo prostřednictvím vyvěšování soudních písemností na úřední desce soudu. Lze však předpokládat, že nutný obsah písemností se dozvídala prostřednictvím své matky (matky žalobce), která v řízení vystupovala ve stejném postavení, dále žalobce anebo právního zástupce žalobce.

V. Jednání před krajským soudem

19. Při jednání nařízeném na den 7. 2. 2019 soud zjistil, že se k jednání nedostavili předvolaní účastníci řízení ani právní zástupce žalobce. Žalovaný svoji účast na jednání neomluvil. O žalobci sice právní zástupce předesílal, že se k jednání nedostaví, avšak účast žalobce na jednání nebyla ani dodatečně omluvena. Právní zástupce žalobce se z nařízeného jednání omluvil písemně dne 6. 2. 2019 (prostřednictvím datové schránky v čase 21:46 hod.) z důvodu údajné kolize s jiným úkonem u Ministerstva vnitra ČR a následného plánovaného dentistického úkonu, pročež soud současně požádal o odročení jednání „na pozdější termín“ (bez upřesnění). Ještě před samotným zahájením jednání soud ověřoval, zda zástupce žalobce doložil vážný důvod své nepřítomnosti u nařízeného jednání, avšak bylo zjištěno, že na podatelně zdejšího soudu a ani v datové či e-mailové schránce se nenachází žádná další zpráva od zástupce žalobce – viz úřední záznam na č.l. 66 soudního spisu, který byl sepsán o tomto prověření (důvod nepřítomnosti nebyl doložen současně s omluvou zástupce žalobce ze dne 6. 2. 2019).
20. Krajský soud při jednání rozhodl o tom, že bude jednáno v nepřítomnosti účastníků řízení a právního zástupce žalobce. K tomuto postupu byl soud veden následujícími důvody. Žalobce podal předmětnou žalobu k soudu prostřednictvím svého právního zástupce již dne 10. 12. 2018 (prostřednictvím datové schránky v čase 21:43 hod.). Již od tohoto data měl žalobce (právní zástupce) možnost soudu sdělit svůj požadavek na projednání věci při nařízeném ústním jednání. V dalším průběhu soudního řízení byla účastníkům řízení adresována výzva soudu podle § 51 odst. 1 s.ř.s. s žádostí o vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání. Současně soud poskytl účastníkům řízení poučení, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník řízení do 2 týdnů od doručení uvedené výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Žalovaný svůj souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání vyjádřil již v podání ze dne 16. 1. 2019 (doručeno téhož dne soudu). Zástupci žalobce byla předmětná výzva soudu doručena dne 21. 1. 2019 (do datové schránky v čase 14:26 hod.) s tím, že lhůta 2 týdnů pro nesouhlasné vyjádření měla uplynout nejpozději dnem 4. 2. 2019. Přestože měl žalobce k dispozici poměrně dlouhou lhůtu 2 týdnů, k vyjádření svého nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení ústního jednání, sdělil soudu svůj požadavek na nařízení ústního jednání na samém konci 2týdenní lhůty, tj. dne 4. 2. 2019 ve večerních hodinách (DS v čase 20:39 hod.). Uvedené sdělení zástupce žalobce o požadavku na nařízení ústního jednání bylo referujícím soudci předloženo podatelnou a soudní kanceláří následujícího dne 5. 2. 2019 v odpoledních hodinách, po provedení nařízených soudních jednáních. V této souvislosti soud dále zdůrazňuje, že právnímu zástupci žalobce, coby právně vzdělané osobě, jenž pravidelně zastupuje cizince v podobných řízeních u zdejšího soudu, musel být znám rovněž zákonný požadavek uvedený v § 172 odst. 8 ZPC, podle něhož soud rozhodne o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění do 60 dnů. Citovaná právní úprava byla obratem právnímu zástupci žalobce dne 5. 2. 2019 telefonicky připomenuta s tím, že uvedená lhůta 60 dnů končí v pátek dne 8. 2. 2019. Proto mu také byly zcela bezodkladně

nabídnuty k projednání věci 2 jednacích dny, tedy čtvrtek 7. 2. 2019 a pátek 8. 2. 2019 (časově bez omezení, tj. mezi 8-17 hodinou), z nichž si mohl zástupce žalobce podle svých pracovních a časových možností vybrat. Jelikož zákon v uvedené věci stanoví lhůtu k rozhodnutí soudu počtem dnů (60 dnů), bylo možné v tomto směru zkrátit lhůtu na přípravu ve smyslu § 49 odst. 1 věta první za středníkem s.ř.s. Zástupce žalobce byl proto soudem vyzván, aby zvážil a časově upřesnil své možnosti dostavit se k soudu na jednání v uvedených termínech a popř. zajistil substituční zastoupení u tohoto jednání, neboť je nezbytné v zákonné lhůtě 60 dnů ve věci rozhodnout. Stejně zdůvodnění pak bylo konkretizováno v následně rozesílaných písemných předvoláních k soudnímu jednání, tedy jak zástupci žalobce, tak i žalovanému.

21. Zástupce žalobce neupřednostnil žádný z nabízených termínů jednání, pročež soud nařídil jednání na den 7. 2. 2019 ve 12:45 hod., neboť věc nesnesla odkladu, a k tomuto jednání předvolal účastníky řízení, zástupce žalobce a o jednání vyrozuměl i osoby zúčastněné na řízení. Zástupci žalobce bylo předvolání k jednání doručeno prostřednictvím datové schránky dne 6. 2. 2019 (soud mu zaslal neformálně předvolání k jednání také prostřednictvím e-mailu dne 6. 2. 2019 v 7:03 hod. s cílem, aby se o nařízeném jednání včas dozvěděl), současně mu soud uložil, aby o termínu jednání včas informoval žalobce a rovněž osoby zúčastněné na řízení paní U. G. a S. H., kteří společně bydlí v jednom bytě (vzhledem k problémům při doručování těmto osobám). Žalovanému bylo doručeno předvolání k jednání dne 6. 2. 2019 (DS v čase 11:25 hod.). Pokud by případně bylo namítáno, že k jednání nebyl přizván tlumočník z jazyka ukrajinského, pak k tomu soud uvádí, že zástupce žalobce nesdělil na výzvu soudu ze dne 18. 1. 2019, že by žalobce potřeboval tlumočníka, a že tento by měl být k jednání zajištěn.
22. Vzhledem k tomu, že se oba účastníci řízení k nařízenému jednání nedostavili, konstatoval soud ještě před samotným zahájením jednání obsah všech předvolánek k jednání, včetně připojeného poučení vyplývajícího z díkce § 172 odst. 8 ZPC a § 49 odst. 1 věta první za středníkem s.ř.s. (především adresovaných zástupci žalobce a žalovanému). V poučení bylo uvedeno, že „z důvodu sdělení požadavku žalobce na nařízení jednání v této věci až v poslední den 2týdenní lhůty, tedy dne 4. 2. 2019 ve večerních hodinách, bude účastníkům řízení poskytnut kratší čas k přípravě na jednání. Bylo totiž třeba zohlednit požadavek zákona vyplývající z § 172 odst. 8 ZPC, podle něhož má být soudem rozhodnuto o žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění do 60 dnů, tedy v této věci nejpozději do pátku 8. 2. 2019“. V běžných soudních věcech je účastníkům řízení poskytován čas k přípravě na jednání v rozsahu 10 dnů. „V tomto mimořádném případě, kdy je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny (podle § 172 odst. 8 ZPC do 60 dnů), lze stanovit kratší čas k přípravě (§ 49 odst. 1 věta první za středníkem s.ř.s.)“.
23. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud poskytl účastníkům řízení v nyní posuzované věci kratší čas k přípravě na jednání (pročež bylo jednání nařízeno na druhou polovinu dne 7. 2. 2019), neboť jde typově o řízení, v němž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny (§ 172 odst. 8 ZPC a § 49 odst. 1 s.ř.s.). Současně soud vyzval zástupce žalobce k zajištění případného substitučního zastoupení, pokud by se nemohl **z vážného důvodu** nařízeného jednání osobně zúčastnit, neboť bylo třeba dostát zákonnému požadavku na rozhodnutí do 60 dnů ode dne podání žaloby.

24. S ohledem na výše uvedené krajský soud vyhodnotil omluvu zástupce žalobce ze dne 6. 2. 2019 z nařízeného soudního jednání jako nedostatečnou a nedůvodnou. Z poskytnutého poučení v předvolání k jednání vyplývá, že zástupce žalobce byl soudem upozorněn na lhůtu 60 dnů, v níž má být o žalobě rozhodnuto, a rovněž na potřebu dostavit se k nařízenému jednání s tím, že svoji účast by mohl omluvit pouze z vážného důvodu za současného zajištění substitučního zastoupení. Zástupce žalobce však nedoložil a ani neprokázal žádný vážný důvod, pro nějž se požadovaného jednání (sám jednání požadoval) nezúčastnil. Soud vyčkal se zahájením řízení až do 13:00 hod. (dne 7. 2. 2019), avšak zástupce žalobce se nedostavil a ani nedoložil do zahájení jednání žádný (ani vážný) důvod své nepřítomnosti u nařízeného jednání (viz úřední záznam na č.l. 66 spisu). Žalovaný, i přes řádné doručení předvolání k jednání, svoji neúčast u tohoto jednání neomluvil. Pokud jde o žalobce, pak tento se k jednání rovněž nedostavil a svoji neúčast u jednání neomluvil. Nicméně jeho zástupce v telefonickém rozhovoru dne 5. 2. 2019 sděloval, že tento se jednání nezúčastní. Přesto v písemném předvolání byl mj. zástupce žalobce vyzván, aby o termínu jednání včas žalobce informoval. Vzhledem k výše uvedeným důvodům krajský soud při soudním jednání rozhodl, že bude jednat v nepřítomnosti obou účastníků řízení a právního zástupce žalobce. V průběhu soudního jednání soud zrekapituloval průběh soudního a správního řízení na podkladě soudního a správního spisu, přitom především konstatoval obsah žaloby, vyjádření žalovaného k žalobě a též podstatný obsah napadeného rozhodnutí. Jelikož účastníci řízení ve svých písemných podáních nečinili žádné důkazní návrhy, soud další dokazování neprováděl a s uvážením konečných návrhů účastníků řízení na rozhodnutí soudu v této věci přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé. Zkrácené znění rozsudku bylo po skončení jednání vyvěšeno na úřední desce soudu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud v Brně přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
26. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítal, že správními orgány nebyl ve správním řízení zjištěn náležitě skutečný stav věci ve smyslu § 3 SŘ, přitom správní orgány podle něj mají povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, jíž je povinnost ve správním řízení ukládána. Podle žalobce totiž správní orgán zjistil v neprospěch žalobce všechny okolnosti, avšak opomněl zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Uvedeným žalobním námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. V posuzované věci byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 SŘ (bylo postupováno v souladu s právními předpisy, byla šetřena práva nabytá v dobré víře a vydané rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, přičemž rozhodnutím nevznikly nedůvodné rozdíly oproti jiným případům). Jelikož první žalobní námitka byla uplatněna pouze obecně a nebyla upřesněna konkrétním pochybením, soud se mohl k uvedené námitce vyjádřit rovněž pouze v obecné rovině. V níže provedeném výkladu však mohl být soud konkrétnější.
27. Žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, přitom svoji pravomoc užili pouze

k těm účelům, k nimž jim byla ze zákona svěřena. Uložení správního vyhoštění žalobci, který vědomě porušuje právní předpisy ČR tím, že bez potřebných dokladů pobývá na území, je v souladu s veřejným zájmem, jakož i zájmem na dodržování právních předpisů. V této souvislosti může rozhodnutí o správním vyhoštění představovat preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, potírání nelegální migrace a bránění cizincům v pokračování v jejich zákonem zakázaném jednání. Nutno připomenout, že žalobce při svém pobytu na území ČR nenabyl žádných práv v dobré víře, a proto do nich mohly správní orgány jen stěží zasáhnout. Z pohledu své soudní praxe může krajský soud vyhodnotit, že i v případě žalobce bylo postupováno shodným způsobem, jako v jiných obdobných případech. Prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav v předmětné věci způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti (§ 3 SŘ). Přitom shromáždil dostupné informace a vycházel nejen z policejních evidencí, ale také ze sdělení účastníků řízení (žalobce, matka žalobce). Bylo také vyžádáno Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce. Tímto způsobem bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 ZPC, která umožňuje postihnout žalobce za prokázané jednání uložením správního vyhoštění až na 5 let (opakované porušení), resp. na 3 roky (pobyt na území bez platného víza či oprávnění k pobytu). Ve správním řízení bylo také uváženo, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nebránila zákonná překážka uvedená v § 119a odst. 2 ZPC a omezení vyplývající z § 174a citovaného zákona. Naplnění zákonné překážky či citovaného omezení nebylo v posuzované věci zjištěno.

28. Pokud žalobce vytýkal správním orgánům porušení § 50 odst. 3 SŘ, pak neupřesnil, v čem spatřuje rozpor s citovaným ustanovením. Podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, přičemž v řízení vedeném z moci úřední, v němž má být uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Krajský soud však ve shodě se správními orgány nezjistil v tomto ohledu žádné pochybení. Prvostupňový správní orgán zjistil všechny relevantní skutečnosti, přitom mu však nelze klást za vinu, že žádná z nich nesvědčila ve prospěch žalobce. Jednání žalobce vykazovalo známky záměrného porušení právního řádu ČR a mezinárodních smluv. K protiprávnímu jednání nevedla žalobce žádná tíživá životní situace, nýbrž pouze vlastní uvážení.
29. Obě správní rozhodnutí rovněž splňovaly podmínky uvedené v § 68 odst. 3 SŘ, jenž stanoví náležitosti rozhodnutí. Obsahem odůvodnění správních rozhodnutí jsou důvody výroků rozhodnutí, s uvedením podkladů pro jejich vydání, dále úvah, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a rovněž informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy či námitkami žalobce. Krajský soud shledal odůvodnění obou správních rozhodnutí za zcela srozumitelné a neodporující zásadám logiky. Jsou zde označeny rozhodné právní předpisy, podle nichž bylo ve věci rozhodováno a též podklady, ve formě listin založených ve správním spise. V této souvislosti je třeba poznamenat, že žalobce v průběhu správního řízení, ale ani v soudním řízení, nevzněl žádné konkrétněji formulované námitky proti obsahu správních rozhodnutí a nedostatku jejich náležitostí. Lze tak konstatovat, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě správného posouzení věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ani v řízení či rozhodnutí, které mu předcházelo, nebyla zjištěna žádná pochybení

prvostupňového správního orgánu, která by způsobila nesoulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost.

30. Vzhledem k dalším žalobním námitkám soud nejprve ověřil skutková zjištění v této věci ze správního spisu. Zjistil, že žalobce naposledy vstoupil na území ČR v září roku 2015 na polské vízum platné od 9. 6. 2015 do 12. 10. 2015. Před uplynutím platnosti tohoto víza z území nevycestoval a dne 22. 9. 2015 požádal o vízum za účelem strpění. Toto vízum mu nebylo uděleno. Dne 21. 10. 2015 se dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, kde s ním bylo pro neoprávněný pobyt na území ČR zahájeno řízení o správním vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2016 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 1 rok, na jehož základě byl zařazen do evidence nežádoucích osob na dobu od 14. 11. 2016 do 26. 7. 2017. Navzdory uloženému opatření zůstal žalobce na území ČR a realizaci uloženého opatření se snažil oddálit podáním žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 1. 2017 (poprvé). Mezinárodní ochrana žalobci nebyla udělena, přičemž rozhodnutí v této věci ze dne 8. 1. 2018 nabylo právní moci dne 1. 2. 2018. Po ukončení řízení o mezinárodní ochraně je cizinec povinen vycestovat ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem a nedostaví-li se pro výjezdní příkaz, pak ve lhůtě do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Jelikož se žalobce nedostavil pro výjezdní příkaz, jeho oprávněný pobyt na území ČR skončil dnem 3. 3. 2018 a od následujícího dne se zdržoval na území nelegálně. Dne 8. 3. 2018 se žalobce dostavil do Přijímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem legalizovat svůj pobyt na území podáním již druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Prokázal se sice cestovním pasem platným do 31. 1. 2024, avšak nepředložil žádný doklad osvědčující, že by měl na území ČR povolen pobyt nebo že mu bylo uděleno vízum k pobytu. Po zjištění, že se žalobce zdržuje na území ČR nelegálně, zahájilo PSC Zastávka s žalobcem dne 10. 3. 2018 řízení o správním vyhoštění. Z policejních informačních systémů bylo posléze zjištěno, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo již v minulosti. Žalobce do protokolu ze dne 10. 3. 2018 potvrdil, že si je vědom neoprávněného pobytu na území ČR, avšak nechce odjet na, neboť by musel narukovat do armády. V ČR žije v bytě u matky (U. G., nar. ..., státní příslušnost) společně se svou sestrou (S. H., nar., státní příslušnost), kterým bylo na území ČR vydáno povolení k trvalému pobytu. Od svého příjezdu do ČR v roce 2015 žalobce z území nevycestoval. Kontakt s rodinnými příslušníky na má prostřednictvím internetu (žije tam druhá sestra a babička). Do protokolu žalobce dále uvedl, že na území ČR nemá majetek ani závazky, nepracuje, živí jej matka, nevykonává žádné společenské, kulturní nebo sportovní aktivity, česky neumí, nenavázal zde užší kontakt s občanem EU a nežije zde osoba, k níž by měl vyživovací povinnost.
31. Na adrese, kde pobýval žalobce s matkou a sestrou, byla celkem 5x provedena pobytová kontrola ve dnech 22. 3., 3. 4., 4. 4., 9. 4. a 23. 4. 2018. V prvních čtyřech termínech nebyl v bytě nikdo zastižen a na zvonění nikdo nereagoval. Jednalo se o sedmipatrový dům, přičemž jeden ze zvonků u vchodu byl označen mj. jmenovkou G. a na poštovní schránce náležející k bytu č. 14 byly uvedeny jména G., H., P. Vstupní dveře do bytu byly označeny dvěma cizími jmény a číslovkou 14. Následně, po zajištění telefonického kontaktu na matku žalobce, byl telefonicky dohodnut termín výslechu matky žalobkyně na den 23. 4. 2018 a rovněž termín pobytové kontroly na tentýž den ve večerních hodinách. Pobytovou kontrolou bylo dne 23. 4. 2018 mj. zjištěno, že jde o byt 2+kk, kdy v jedné místnosti údajně přespává matka žalobce s jeho nevlastní sestrou a ve druhé místnosti pak žalobce. Matka žalobce se dne 23. 4. 2018 vyjádřila do protokolu tak,

že potvrdila, že žalobce je její syn, přičemž má ještě 2 dcery. Starší žije na a mladší s ní v Se svými otci se její děti nestýkají. Matka žalobce pracuje na hlavní pracovní poměr, dále na živnostenský list, a také na dohodu o pracovní činnosti, přibližně 14 až 16 hodin denně a vydělává okolo 35.000 Kč. Žalobce jí v práci někdy pomáhá a ona mu za to dává kapesné. Jiný příjem žalobce nemá, jeho otec mu nic neplatí. Žalobce pomáhá matce také v domácnosti, nakupuje, uklízí a snaží se vařit. Žalobce je silně věřící, pročež odmítá vstoupit do armády. Jeho matka by uvítala, pokud by syn mohl s ní žít v ČR. Na zůstala pouze babička žalobce, která je nemocná, a sestra matky žalobce, která má svoji rodinu a stará se o nemocného syna, pročež si nelze představit, kde by žalobce při svém návratu bydlel.

32. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že si prvostupňový správní orgán vyžádal také Závazné stanovisko ministerstva č. ZS 41538 ze dne 26. 4. 2018 k možnosti vycestování žalobce. Uvedené stanovisko přineslo podrobné hodnocení případu žalobce v tom ohledu, zda zde neexistuje důvod, který by mu bránil v jeho vycestování do země původu ve smyslu § 179 ZPC. Stanovisko vycházelo z informací oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, konkrétně „Ukrajina – situace v zemi ze dne 22. 1. 2018“. Důvod znemožňující vycestování žalobce však shledán nebyl. V této souvislosti je třeba také připomenout, že účastníci řízení byli prvostupňovým správním orgánem vyzváni dne 11. 5. 2018 k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Žádný z účastníků však tohoto práva nevyužil. Obdobnou výzvu zaslal prvostupňový správní orgán dne 29. 3. 2018 zástupci žalobce s tím, že jej vyrozuměl o možnosti nahlédnout do spisu. Ani této možnosti však zástupce žalobce nevyužil.
33. Vzhledem k výše uvedenému rozhodl prvostupňový správní orgán dne 8. 6. 2018 o správním vyhoštění žalobce, v němž bylo především konstatováno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, neboť od 4. 3. 2018 až do svého příchodu do PSC Zastávka dne 8. 3. 2018 pobýval na území ČR bez víza, ačkoliv mu za stejné protiprávní jednání již bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění. Tímto jednáním žalobce tak byla naplněna skutková podstata uvedená v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 (správní vyhoštění až na 5 let) a písm. c) bod 2 (správní vyhoštění až na 3 roky) ZPC, za což bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU. První část uvedené právní kvalifikace pod písm. b) se týkala opakovaného porušení právních předpisů žalobcem (maření výkonu správního rozhodnutí), druhá část právní kvalifikace pod písm. c) bod 2 se týkala neoprávněného pobytu žalobce na území ČR bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu cizinec není oprávněn. Současně nebyly shledány důvody bránící uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC a ani nepřiměřený dopad takového rozhodnutí do života žalobce podle § 174a ZPC.
34. Pokud žalobce podal druhou žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 3. 2018, pak tato byla rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018 shledána nepřipustnou, pročež řízení o ní bylo zastaveno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 11. 2018 a dne 16. 11. 2018 jej žalobce napadl žalobou, která neměla ze zákona odkladný účinek, avšak o přiznání odkladného účinku žalobce požádal soud. Z evidenční karty žadatele vyplývá, že odkladný účinek uvedené žalobě nebyl přiznán rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018 (v právní moci dne 14. 12. 2018 pod

č. j. 4 Az 70/2018-16). Vzhledem k tomu, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, opět se žalobce zdržoval na území v rozporu s právními předpisy.

35. V reakci na žalobní námitky soud opětovně shrnuje, že žalobce dle vlastní výpovědi do protokolu přicestoval na území ČR v roce 2015 na národní vízum ..., rozhodl se zůstat v ČR s matkou a před skončením platnosti víza nevycestoval z území. Svůj pobytový status začal řešit až po příjezdu, a to nejprve podáním žádosti o vízum za účelem strpění pobytu na území, avšak pro toto udělení víza nesplňoval podmínky. Samotným podáním předmětné žádosti žalobci nevznikla fikce oprávněnosti pobytu na území. Za tento neoprávněný pobyt na území mu bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy uloženo již dne 23. 8. 2016 první správní vyhoštění na 1 rok. Realizaci uloženého opatření se snažil oddálit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Ani po neudělení této mezinárodní ochrany nevycestoval z území ČR a znovu na tomto území pobýval neoprávněně. Vzhledem k tomu, že za stejné jednání (pobyt na území ČR bez víza) mu již bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, porušil tímto opakovaně právní předpisy ČR a naplnil tak skutkovou podstatu jednání obsaženého v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ZPC. Na území ČR pobýval žalobce jen po určitou dobu oprávněně, a to jako žadatel o mezinárodní ochranu.
36. Podle poslední citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ZPC, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Z dikce právě citovaného ustanovení vyplývá, že v případě naplnění této skutkové podstaty nelze zvolit jiné mírnější řešení, jak navrhoval žalobce, a je-li tedy rozhodnutí přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, pak „policie vydá“ rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V nyní posuzovaném případě správní orgány neshledaly okolnosti, za nichž by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené k zjištěnému porušení zákonné povinnosti. Za toto opakované porušení právních předpisů ČR nebylo možné volit jiné mírnější řešení, než zákon ukládá, a jak namítal žalobce, že by podle něj lépe odpovídalo okolnostem případu. Naopak zvolené správní vyhoštění těmito okolnostem případu odpovídalo nejlépe. Jiné řešení, např. dobrovolné opuštění území ČR, by s opakovaným porušením právních předpisů nekorespondovalo a nebylo by ani jisté, zda by žalobce dobrovolně území opustil, když tak dosud neučinil. Pokud žalobce opakovaně nedodržel právní předpisy ČR, pak nelze předpokládat, že by je při mírnějších opatřeních začal dodržovat. Vzhledem k tomu, že žalobce naplnil dikci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ZPC, hrozilo mu správní vyhoštění za opakované porušení právních předpisů až na 5 let. Pokud mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, pak se použitá sazba pohybuje v dolní polovině zákonného rozpětí a ani vzhledem k délce nelegálního pobytu žalobce na území ČR nelze hodnotit tuto délku správního vyhoštění jako nepřiměřenou. Pokud má žalobci přinést správní vyhoštění i problémy do budoucího života, pak žalobce musel být s tímto srozuměn, pokud sám na základě vlastního uvážení zvolil cestu nelegálního pobytu na území ČR. Pokud žalobce dále tvrdil, že mělo být pozitivně hodnoceno to, že vypověděl o svém pobytu pravdu, pak k tomu soudu uvádí, že pobytová historie žalobce vyplývala rovněž z policejních záznamů. Pokud dále poukazoval na svoji spolupráci se správními orgány, pak k tomu je třeba uvést, že tento pozitivní

přístup žalobce byl zhodnocen i v délce uloženého správního vyhoštění - doba 2 let, tedy v dolní polovině zákonného rozpětí. K uložené době správního vyhoštění (2 roky) soud doplňuje, že pokud byl v prvním rozhodnutí o správním vyhoštění uložen žalobci zákaz vstupu na území po dobu 1 roku, přičemž ani po tomto rozhodnutí žalobce nezačal dodržovat právní předpisy ČR, pak nezbylo, než v druhém rozhodnutí o správním vyhoštění za opakované porušení právních předpisů tuto dobu navýšit na 2 roky. Nebylo ani zjištěno, že by uložená délka správního vyhoštění vybočovala ze správní praxe správních orgánů.

37. S ohledem na výše uvedené je tedy třeba konstatovat, že nyní přezkoumávané rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba podle krajského soudu považovat za zcela přiměřené dosavadnímu jednání žalobce, tj. vědomému opakovanému porušování právních předpisů ČR. Žalobce měl svůj pobyt na území ČR především legalizovat. Pokud tak neučinil, nepostačuje, aby se žalobce dovolával příbuzenského vztahu s občany, kteří zde na základě povolení k trvalému pobytu po právu žijí. Uvedený vztah nezakládá právo pobytu žalobce a ani nezpůsobuje nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění. Z podkladů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobce opakovaně pobýval na území ČR bez víza či platného povolení k pobytu, přičemž si byl této skutečnosti vědom. Žalobce sice spolupracoval se správním orgánem, avšak k legalizaci pobytu a odkladu správního vyhoštění 2x využil žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po skončení platnosti víza i po skončení řízení o mezinárodní ochraně se na území ČR zdržoval neoprávněně. Šlo o jeho opakované protiprávní jednání, pročez bylo na tento případ po právu aplikováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 ve spojení s § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ZPC.
38. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru žalobce odkázal na § 119a odst. 2 ZPC, podle něhož nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 cit. zákona, pokud jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí jsou zohledňovány právě okolnosti uvedené v § 174a ZPC. Podle § 174a odst. 1 ZPC zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona **zejména** závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.
39. Posledně citované ustanovení poskytuje demonstrativní výčet okolností, které by mohl správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí hodnotit. Může samozřejmě posuzovat i jiné rozhodné okolnosti (výčet není uzavřen), pokud takové v posuzované věci našel, avšak současně platí, že nemusí posuzovat dopodrobna veškeré tyto okolnosti, jejichž výčet ustanovení poskytuje, pokud ve věci vůbec nebyly zastoupeny. Je přirozené, že v každém individuálním případě budou i individuální rozhodné okolnosti. Jednotlivé okolnosti mohou být více či méně rozhodné a relevantní. Je však nepřipustné, aby správní orgán ke shora jmenovaným okolnostem vůbec nepřihlédl.
40. Žalobce v této souvislosti namítal, že prvostupňový správní orgán sice uvedl hlediska uvedená v § 174a ZPC, avšak tím celé hodnocení ukončil a nijak se nevypořádal

s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí proto považuje za formalistické, procházející pouze jednotlivé regulativy, avšak bez pokrytí konkrétní situace žalobce. V případě vyhoštění žalobce z území ČR je prakticky nemyslitelný jeho návrat na toto území. Dále žalobce vytkl správním orgánům to, že rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že cizinec má v zemi původu zázemí, tedy že má se kam vrátit, neboť to nemůže být jediným kritériem přiměřenosti takového rozhodnutí. Žalobce totiž nemá rodinu pouze v zemi původu, avšak velká část jeho rodiny pobývá také v ČR (matka a sestra). Z těchto důvodů označil rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

41. Žalobci přisvědčil soud v tom, že zázemí v zemi původu skutečně nemůže být rozhodujícím a jediným kritériem pro přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění představuje významný zásah do práv cizince, pročez hodnocení jednotlivých důvodů vyhoštění a především hodnocení dopadu tohoto rozhodnutí do života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a ZPC musí být dostatečně uváženo a důsledně provedeno. Soud se však nemůže ztotožnit s argumentací žalobce v tom, že prvostupňový správní orgán provedl hodnocení hledisek uvedených v § 174a ZPC pouze formálně, a že jeho hodnocení nepokrývá konkrétní situaci žalobce či individuální specifika případu, pročez nemělo dojít k vypořádání možných důsledků rozhodnutí pro budoucí život žalobce.
42. Tomu soud nemohl přisvědčit, protože z obsahu prvostupňového správního rozhodnutí plyne pravý opak. Tento se právě uvedenými hledisky podrobně a přezkoumatelným způsobem zabýval v odůvodnění rozhodnutí na straně 6 až 7. Přitom dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím o správním vyhoštění dojde k přiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dále uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života cizince a jeho blízkých, avšak v posuzovaném případě není vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce a dalším zjištěným okolnostem nepřiměřený. Dále uvedl, že existence vztahu žalobce k jeho matce rozhodně není vázána toliko na pobyt v ČR. Cizinec není rodinným příslušníkem občana EU ani s občanem EU nežije ve společné domácnosti. Z výpovědi matky do protokolu dne 23. 4. 2018 vyplynulo, že žalobce žije s ní a jeho nevlastní sestrou asi 2,5 roku v Praze. Potvrdila, že žalobce je na ní finančně závislý, ona mu dává peníze, přičemž žalobce nepřispívá na chod domácnosti ani na nájem a oficiálně nikde nepracuje. Matka žalobce také potvrdila, že její zdravotní stav je dobrý, pročez není závislá na synově péči. Z výpovědi žalobce do protokolu vyplynulo, že si byl vědom toho, že pobývá na území ČR neoprávněně. V zemi původu na ... žije jeho babička a druhá sestra, k níž by se mohl vrátit. Pro případ návratu na žalobce neuváděl žádné potíže, které by mu tam měly hrozit, ani týrání či potíže s policií. Pouze uváděl obavy z války. Žalobce je dospělou osobou, schopnou se o sebe postarat. Již po prvním správním vyhoštění byl žalobci vystaven výjezdní příkaz a tento byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Pro oddálení realizace vyhoštění požádal žalobce v době platnosti výjezdního příkazu o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena (nabytí právní moci dnem 1. 2. 2018). Žalobce nepodal žádný opravný prostředek. Po ukončení se měl dostavit na odbor azylové a migrační politiky k vydání výjezdního příkazu, jelikož tak neučinil, měl lhůtu 30 dnů k vycestování z území. Platnost vydaného rozhodnutí žalobce svévolně nerespektoval a z území ČR bez vážného důvodu nevycestoval. Tedy pouze vlastní vinou pozbyl možnost legálního pobytu v ČR a na základě toho se dostal do současných potíží, kdy bylo vydáno již druhé rozhodnutí o jeho

správním vyhoštění. Pokud by totiž žalobce konal legálně, mohl si bez potíží vyřídit vízum a za matkou znovu přicestovat.

43. Zjištění opětovného neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, a tedy svévolné opětovné nerespektování právních předpisů ČR, představuje již dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti. V rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce ani prvostupňový správní orgán nepřehlédl dikci § 174a ZPC, podle něhož je povinen zohlednit tam uvedené skutečnosti (viz upřesňující výklad výše). K tomuto prvostupňový správní orgán poukázal na protokol o výsledku žalobce ze dne 10. 3. 2018, v němž uvedl, že na území přicestoval již v roce 2015 a na území ČR tak pobývá 2,5 let, přitom se dosud nenaučil český jazyk. V době pobytu se tedy na území ČR zdržoval převážně v ukrajinské komunitě a do společnosti ČR nebyl nijak integrovaný, přitom jak sám uvedl, nemá zde žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Také potvrdil, že na území ČR nemá mimo matky a nevlastní sestry žádné přímé příbuzné a ani rodinnou vazbu na občana EU. V ČR nemá žádné závazky a nevlastní žádný majetek. Prvostupňový správní orgán také uvedl, že na jedné straně muselo být přihlíženo k závažnosti žalobcova protiprávního jednání (kdy od 4. 3. 2018 do 8. 3. 2018 – příchod do přijímacího střediska opakovaně pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn) a na druhé straně byla hodnocena délka pobytu žalobce na území ČR, pevnost jeho rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzita vazeb k zemi původu. I z tohoto pohledu posoudil prvostupňový správní orgán rozhodnutí o správním vyhoštění za přiměřené. Z podkladů založených ve správním spise totiž podle něj vyplynulo, že cizinec není ve věku seniora a jeho zdravotní stav je dobrý. Ačkoliv nucené vycestování cizince do země původu může pro cizince znamenat újmu v soukromém životě, v případě žalobce byl prvostupňový správní orgán přesvědčen, že tato újma na základě výše již podrobně citovaných skutečností nemohla být závažná. V jeho případě totiž nejde o odloučení od matky navždy, neboť matka může za synem na kdykoliv přicestovat a syn může po vypršení lhůty správního vyhoštění znovu do ČR za matkou přicestovat. V rodné zemi má stále zázemí, a má se tedy kam vrátit. Právo cizinců pobývat na území ČR nespádá do kategorie základních lidských práv, projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Avšak cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu nebo neplní své povinnosti, případně se jim účelově vyhýbají, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Po zhodnocení výše zjištěných skutečností prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění je v případě žalobcova jednání zcela přiměřené a v souladu se zákonem.
44. Vzhledem k povaze uplatněných odvolacích námitek se výše uvedeným hodnocením naplnění podmínek uvedených v § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 ZPC zabýval rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí. Kromě toho, že výše uvedené hodnocení některých kritérií potvrdil a znovu zopakoval, provedené hodnocení ještě sám doplnil následovně. Ohledně hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce vycházel především z protokolů o výpovědi žalobce a jeho matky sepsaných dne 10. 3. 2018 a 23. 4. 2018. Z nich vyplynulo, že žalobce přijel na území ČR v roce 2015 pouze na návštěvu, avšak již neodjel. V následném správním řízení, ale i v řízeních o mezinárodní ochraně, o kterou žalobce požádal, tento neuvedl žádnou reálnou skutečnost, která by mu bránila ve vycestování z ČR. Jelikož je

žalobce státním příslušníkem, může se do země původu kdykoliv vrátit. Dopravní spojení mezi ČR a nebylo nikdy přerušeno (letecké i pozemní). Pokud však jde o obavy žalobce z válečného konfliktu v zemi původu, pak tyto žalovaný po důkladném posouzení shledal účelovými. Na jiném místě napadeného rozhodnutí totiž upřesnil, že žalobce pochází z oblasti na, která není střety mezi vládními vojsky a separatisty jakkoliv dotčena. Je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a bezpečnostní situace je v ní natolik uspokojivá, že nepředstavuje překážku ve vycestování žalobce. oblast je od problematické východní části (.....,.... apod.) vzdálená 1000 km. Žalovaný dále uvedl, pokud jde o obavu žalobce z povolání do ukrajinské armády, pak tuto považoval ministr vnitra ČR, jenž potvrdil původní Závazné stanovisko MV ČR, za zjevnou spekulaci, neboť podle dostupných informací již na neprobíhají žádné nové mobilizace osob za účelem jejich nasazení ve východní části země. K tomu již dne 2. 11. 2016 prezident ve svém prohlášení sdělil, že na frontě nejsou žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Informace o bezpečnosti pobytu v oblasti a nepovolání žalobce do armády žalovaný čerpal jednak ze Závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 26. 4. 2018 a dále z přezkumu tohoto Závazného stanoviska ministrem vnitra, jenž původní závěry Závazného stanoviska dne 15. 10. 2018 potvrdil.

45. Pro úplnost krajský soud uvádí, že prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného o odvolání tvoří jednotný celek, přičemž v rozhodnutí o odvolání může dojít k upřesnění či doplnění některých závěrů uvedených v prvostupňovém správním rozhodnutí anebo k nápravě vad, k nimž došlo v prvostupňovém správním rozhodnutí.
46. Ve shodě se správními orgány krajský soud tedy na základě výše citovaného hodnocení dopadů do soukromého nebo rodinného života žalobce, provedeného správními orgány, uzavřel, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, který by mu v návratu do země původu bránil. Vyplývá to mj. i ze Závazného stanoviska ze dne 26. 4. 2018 a z jeho potvrzení ministrem vnitra ze dne 15. 10. 2018. Žalobce nemá na území ČR zaměstnání, sociální ani kulturní vazby, současně ani žádné pohledávky či majetek a na území ČR či v jiných státech EU nežije osoba, která by jeho odjezd z území považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého či rodinného života. Uložení správního vyhoštění lze v případě žalobce vyhodnotit jako přiměřené. Samotné jednání žalobce nevykazuje známky značné nebezpečnosti. Je však zájmem státu, aby cizinci pobývající na jeho území, respektovali platný právní řád a plnili své povinnosti. Z bezpečnostního hlediska je pak značným rizikem tolerovat na území pobyt cizince, který od prvních okamžiků je srozuměn s tím, že porušuje a bude porušovat právní předpisy. S nelegálním pobytem jsou tak spojeny další nezákonnosti, např. zajišťování prostředků k obživě nezákonným způsobem, kdy jsou např. porušovány zákony o zaměstnanosti, pracovněprávní předpisy, daňové předpisy a další.
47. Věk žalobce ani jeho dobrý zdravotní stav nejsou překážkou k vycestování žalobce. Žalobce je svobodný, nemá na území ČR zázemí sociálního či ekonomického charakteru a pouze občas vypomáhá své matce, která jej i jeho sestru živí. Uvedené okolnosti, společně s těmi, že na Ukrajině stále žije babička žalobce i jeho starší sestra, tak nevylučují vycestování žalobce do země původu. Bude-li se žalobce chtít vrátit na území ČR, bude si muset včas vyřídit pro to potřebné doklady. V uvedené souvislosti nelze žalobci přisvědčit

v tom, že jednotlivá hodnocená kritéria ve smyslu § 174a ZPC nebyla vázána na konkrétní situaci žalobce, a že nebyla dostatečně zohledněna specifika případu. Není také pravdivé tvrzení žalobce v tom, že v jeho případě je prakticky nemyslitelný návrat na území ČR, anebo že jediným kritériem přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla existence zázemí žalobce v zemi původu. Tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Uvedené kritérium sice bylo hodnoceno, avšak jako jedno z mnoha kritérií. Žalovaný na základě výše provedeného hodnocení zcela v souladu s právními předpisy neshledal v případě uloženého správního vyhoštění nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 ZPC. Přestože žalobce na území ČR nějakou dobu pobýval, nelze jeho návrat do země původu vzhledem k výše provedenému hodnocení považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Žalobce se vrací do společnosti a kultury jemu důvěrně známé. Do práv žalobce bylo zasazeno na základě zákona a způsobem nezbytným pro ochranu legitimních zájmů ČR. Z judikatury NSS i Ústavního soudu vyplývá, že cizinci nemají subjektivní ústavně zaručené právo na pobyt na území ČR, nýbrž je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Regulace pobytu žalobce na území ČR byla uplatněna na základě transparentních postupů vyplývajících z právních předpisů. V uvedené věci byl řádně zjištěn skutkový stav a obě správní rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelná.

48. Výše provedeným rozbořem byla zodpovězena i následující žalobní námitka, týkající se nedostatečného posouzení možnosti vycestování žalobce z hlediska hrozby vážné újmy, neboť ve spise zcela absentují podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Závěr o bezpečném návratu žalobce do země původu je tak dle žalobce zcela nepřezkoumatelný. Uvedenému tvrzení nemohl krajský soud v žádném ohledu přisvědčit. Ve správním spise je založeno jak Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince č. ZS 41538 ze dne 26. 4. 2018, atak také jeho následné potvrzení ministrem vnitra ze dne 15. 10. 2018. Závěry uvedených stanovisek vycházely z aktuálních informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně z Informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR – Ukrajina – „Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 14. 9. 2018. Uvedené informace byly právě využity při hodnocení, zda by případné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebylo v rozporu s mezinárodními závazky, pročez musel být posuzován i možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce v případě jeho vycestování do země původu. V této souvislosti byla rovněž posouzena situace v místě bydliště žalobce, tedy v oblasti na, a také kritéria pro povolání do ukrajinské armády. Bylo zjištěno, že ve východní části země (na ukrajinské frontě) nejsou žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády (viz výklad výše). Ani těmito informacemi, získanými o zemi původu, se nepodařilo prokázat žádné překážky, které by žalobci bránily v jeho vycestování z území ČR do země původu. Nebylo prokázáno, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí jakékoliv újmy. Případné obavy z návratu do vlasti jsou neoprávněné, neboť případný ozbrojený konflikt se týká území kolem a oblasti na samém oblast se však nachází na opačném konci země, tedy na V žalobě citované úryvky z webových stránek MZV ČR obsahovaly doporučení pro české občany, kteří se jako cizinci na území Ukrajiny nevyznají, a nikoliv pro ukrajinské občany, kteří jsou na území Ukrajiny doma a zdejší

poměry dobře znají. Je-li doporučeno českým občanům, aby necestovali do problematické a oblasti, není současně důvodu předpokládat, že by tam dobrovolně cestoval žalobce. To se týká také cest do Autonomní republiky Krym a do města Sevastopolu. Pokud žalobce z uvedeného doporučení MZV ČR citoval, že se občanům ČR doporučuje obezřetnost při cestách do,.....,.....,..... a oblasti, pak je třeba v této souvislosti upozornit na to, že se uvedené doporučení týká východních oblastí, a nikoliv oblasti na, tedy místa trvalého bydliště žalobce.

49. Vzhledem k tomu, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy, nejsou žalobcem odkazované závěry na rozhodnutí NSS, učiněné v jeho rozhodnutích pod č. j. 5 Azs 28/2008-61, a č. j. 2 Azs 71/2006-82, v nyní posuzované věci příléhavé, vztahují se mimo jiné k azylovému řízení.
50. Ačkoliv se krajský soud již výše vyjadřoval k délce správního vyhoštění, pak na tento výklad shora navazuje v souvislosti s poslední žalobní námitkou tak, že uložení správního vyhoštění v rozsahu 2 let lze skutečně považovat (i přes poměrně dlouhou dobu), za přiměřené a uložené v dolní polovině zákonné sazby. Velká část pobytu žalobce na území ČR byla nelegálního charakteru, žalobci to nevadilo a svůj nelegální pobyt aktivně neřešil, přestože o něm věděl. Z jeho jednání je zřejmé, že by na území setrval i nadále bez oprávnění k tomuto pobytu, pokud by nedošlo k zásahu správních orgánů. Opakované porušení právních předpisů, kdy žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, je považováno za závažné a výrazem této závažnosti je také možnost uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let. Pokud tedy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pouze v rozsahu 2 let, pak se jedná o dobu vyhoštění oscilující v dolní polovině zákonné sazby. Vzhledem k okolnostem případu, které byly rozebrány výše, nejde o nepřiměřenou dobu správního vyhoštění.

VII. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok III.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení neukládal žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim přiznával právo na náhradu nákladů řízení (osoby žádné důvody netvrdily).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. února 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: B. Z.